

At blive mødt som menneske

Det er helt afgørende, at behandlerne forsøger at se ind bag sygdommen og styrker den raske del af mennesket. Det siger Kirsten Kallesøe, der efter 20 år med spiseforstyrrelser og selvskadende adfærd har fundet sit raske jeg. Psykisk Sårbar har deltaget i foredraget "Bevar håbet", hvor Kallesøe deler ud af sine erfaringer og giver håbet vinger.

24. september 2010,

Af freelance journalist, hedder Karina Søby Madsen

“Har du lagt mærke til, at du faktisk har klaret dig i yderligere et minut i forhold til tidligere? Det er godt gået.” Sådan sagde en medarbejder en dag til Kirsten Kallesøe, og det blev vendepunktet i hendes liv. Det fortæller den lille letfodede kvinde med et dejligt vilttert hår til omkring 40 unge som ældre, som er mødt op på Bispebjerg Hospital en solskinsaften i august for at høre Kallesøes historie.

Under overskriften “Bevar håbet” fortæller Kirsten Kallesøe om, hvor vigtigt det er at holde fast i håbet, selv når det ser allersortest ud. Det kan hun fortælle med pondus, for hendes liv har virkelig set sort ud. I perioden fra 1980-2002 har hun således været indlagt i 10 år, og hun har nået at få prædikaterne: anoreksi, bulimi, angst, depression, borderline og skizo-afektiv lidelse. Som hun selv udtrykker det: “Personalet blev så grebet af diagnoserne, at de ikke kunne møde mennesket Kirsten.”

Vi ved bedst

Kirsten Kallesøes diagnose på behandlingssystemet er langt fra lovende. Hun beretter om en verden af kontrol, medicin og tvang. Om behandlere, som tager afsæt i, at de bedst ved, hvad der er godt, og som glemmer at stoppe op og spørge: “Hvordan har du det?” eller “Hvad er godt for dig?”

Problemet er ifølge Kallesøe at for hver kontrol, en behandler udsatte hende for, mistede hun lidt af sin tiltro til vedkommende. “Systemet er alt for fokuseret på de tekniske detaljer – blodanalyser, behandlingsplaner osv. i stedet for at interessere sig for mennesket og patienten Kirsten. For mig var det decideret undergravende for min selvstændighed og motivation, når der sad en ved siden af min seng og overvågede mig i døgn drift. Og det motiverede mig ikke til at spise og opføre mig ‘ordentligt’, tvært imod. Det motiverede til at gøre oprør, for når de alligevel ikke stolede på mig, hvorfor skulle jeg så stole på dem?”, spørger hun.

Spiseforstyrrelse som løsning

I behandlingssystemet bliver en spiseforstyrrelse ofte forklaret med, at det bare er for at få opmærksomhed, fortæller Kirsten Kallesøe og slår fast, at det tvært imod handler om at overleve.

For Kirsten Kallesøe var spiseforstyrrelsen en måde at tackle det at blive voksen – at gå fra at være pige til at være kvinde. Kontrollen over maden blev hendes våben og svar, og ifølge Kallesøe var det her, hun og behandlerne gik fejl af hinanden. Hun forklarer: “For behandlerne var spiseforstyrrelsen problemet, og de gik fejlagtigt ud fra, at det også var mit problem. Men spiseforstyrrelsen var ikke mit problem, det var min løsning.”

Tingene vendes på hovedet

For Kirsten Kallesøe blev mødet med en bestemt psykolog helt afgørende. Psykologen sagde til hende: “Kirsten, vi ved ikke, hvad der er godt fra dig, men vi vil gerne hjælpe dig.” Det var fra den dag af, at det begyndte at gå frem for hende. Da hun fik støtte til at finde ud af, hvad hun kunne lide, hvad der var vigtigt for hende osv.

Som hun forklarer: “Jeg har oplevet på min egen krop, hvor meget det har flyttet, der hvor man har turdet ryste terningerne og vende tingene på hovedet. Der, hvor man har turdet bryde ud af rammerne og prøve forskellige ting af.”

Et skridt ad gangen

I dag lever Kirsten Kallesøe et såkaldt helt almindeligt liv. Hun bor i et hus og har mand og job, og dog fylder spiseforstyrrelser stadig en stor del af hendes liv – nemlig i kraft af hendes arbejde. Hun har således vendt sine egne svære erfaringer til noget positivt, som kan hjælpe andre. Derfor er hun dybt engageret i sit arbejde i støtteforeningen for pårørende til spiseforstyrrede, PS Landsforening, hvor hun yder rådgivning og massage til spiseforstyrrede samt holder foredrag.

Til de pårørende og behandlerne, der deltager i foredraget denne dag, siger Kallesøe: “Selv den længste rejse starter med et skridt. Det er vigtigt ikke at forvente megaskridt, men millimeterskridt. Man skal sætte hastigheden ned og prøve at lede efter detaljerne. De små positive ting, der sker.”